

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 195/2022-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovvej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Ladislav Ščury, PhD., Mierová 1725, Čadca, IČO 33 916 071, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ladislav Ščury, PhD., proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 7 Co 5/2019 z 13. marca 2019 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Cdo 59/2020 z 24. novembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. februára 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 Co 5/2019 z 13. marca 2019 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 4 Cdo 59/2020 z 24. novembra 2021 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“ alebo spolu ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ sa ako žalobca v spore vedenom Okresným súdom Čadca (ďalej len „okresný súd“) v konaní pod sp. zn. 6 C 170/2014 domáhal zaplata sumy 16 596,96 eur s príslušenstvom z dôvodu zániku zmluvy o tichom spoločenstve a nevyplatenia peňažného vkladu žalovaným. Okresný súd rozsudkom

č. k. 6 C 170/2014 z 1. júna 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zaviazal žalovaného zaplatiť sťažovateľovi sumu 995,82 eur s príslušenstvom a vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

3. Proti rozsudku okresného súdu podali obe strany sporu odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu vo výroku I zmenil a zamietol nárok sťažovateľa na zaplatenie sumy 995,82 eur s príslušenstvom. Vo zvyšnej časti rozsudok okresného súdu potvrdil. Sťažovateľ odôvodnil podanie odvolania tvrdením, že medzi ním a žalovaným došlo k dohode o zmene formy splácania vkladu, čo preukazoval jednotlivými účtovnými dokladmi. Sťažovateľ v odvolaní tiež tvrdil, že zmluva o tichom spoločenstve výslovne nestanovovala podmienku jednorazového splatenia vkladu, teda postupné uhrádzanie bolo možné. Sťažovateľ napokon považoval rozsudok za nedostatočne odôvodnený, keďže okresný súd neodôvodnil odlišné hodnotenie účtovných dokladov.

4. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že strany sporu síce uzavreli zmluvu o tichom spoločenstve, avšak k naplneniu účinkov zmluvy nedošlo. Z vykonaného dokazovania krajský súd považoval za jednoznačne preukázané, že vklad tichého spoločníka v sume 500 000 Sk mal byť v hotovosti splatený do 1. októbra 2004. Z dokazovania však vyplynulo, že k jednorazovému vkladu zo strany tichého spoločníka – sťažovateľa nedošlo. Krajský súd zároveň uviedol: *„Pre právne posúdenie veci nebolo podstatné, či suma 500.000,- Sk mala byť zo strany žalobcu ako tichého spoločníka podľa znenia zmluvy zaplatená jednorázovo alebo po častiach, podstatným v konaní bolo, aby žalobca v konaní preukázal, že k takémuto plneniu podľa uvedeného znenia článku zmluvy skutočne došlo. Žalobca preukazoval svoje tvrdenie predkladaním rôznych príjmových pokladničných dokladov, z obsahu ktorých vyplýva, že týmito hradil platby, ktorých účelom bola úhrada stavebného materiálu, stavebných prác, taktiež ako pôžička alebo len zmluva (po uzavretí kúpnej zmluvy z 31.8.2004) a tieto aj podľa tvrdenia žalobcu boli uskutočňované tak pred uzavretím zmluvy o tichom spoločenstve (napr. suma 40.000,- Sk z 9.7.2004 ako pôžička), od uzavretia zmluvy o tichom spoločenstve do uzavretia kúpnej zmluvy, ako aj po uplynutí doby zaplatenia peňažného vkladu tichého spoločníka uvedeného v čl. III bod 2. V uvedenom kontexte rozporne vyznieva výpoveď samotného žalobcu ohľadom vykonávania platby tichého spoločníka, na ktorú poukázal súd prvého stupňa, ale aj samotný žalobca v bode III. svojho odvolania, keď sám poukazuje na svoju výpoveď, keď v jednej časti podľa jeho tvrdenia splácal sumy tichého spoločníka pred uzavretím kúpnej zmluvy, v ďalšej časti uvádza, že tieto splácal aj po uzavretí kúpnej zmluvy, do novembra 2004.“*

Krajský súd v súvislosti s otázkou posúdenia zmeny dohodnutých zmluvných podmienok uviedol, že § 673 ods. 2 Obchodného zákonníka je kogentným ustanovením, teda zmluva o tichom spoločenstve si vyžaduje písomnú formu, a zdôraznil, že k zmene dohodnutých zmluvných podmienok mohlo dôjsť len na základe § 570 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, a preto ak podľa tvrdenia žalobcu ako tichého spoločníka jeho záväzok mal byť nahradený novým záväzkom v spôsobe uhrádzania peňažného vkladu inou formou, musela by sa dohoda o zriadení nového záväzku uzavrieť písomne. Krajský súd preto uzavrel: *„Pre právne posúdenie veci preto nepostačovalo len tvrdenie žalobcu o tom, že na inej forme splácania peňažného vkladu sa so žalovaným ústne dohodol, naviac, uvedená skutočnosť na základe dôkaznej iniciatívy žalobcu nebola v konaní na základe výsledkov vykonaného dokazovania ani preukázaná.“* Krajský súd

poukázal aj na to, že „Dôkaznú situáciu žalobcu ovplyvňovalo aj uzavretie kúpnej zmluvy z 31.8.2004, ktorú uzatvoril žalobca ako kupujúci so žalovaným ako predávajúcim... Z predložených dôkazov... je zrejmé, že veľké množstvo platieb vykonávaných žalobcom, ktoré považoval za inú formu peňažného vkladu tichého spoločníka, bolo vykonávaných v súvislosti s realizovanou výstavbou (rekonštrukciou) nehnuteľnosti...“.

5. V závere napadnutého rozsudku krajský súd uzavrel: «... súd prvej inštancie nesprávne považoval platbu 30.000,- Sk uskutočnenú dňa 28.7.2004 ako platbu tichého spoločníka žalobcu podľa čl. III bod 1 zmluvy. Len samotná skutočnosť, že táto platba žalovaným mala byť uhradená nasledujúci deň po podpise zmluvy o tichom spoločenstve a že na príjmovom pokladničnom doklade bolo uvedené „bez uvedenia účelu“ je hodnotením dôkazov v rozpore s podmienkami uvedenými v § 191 ods. 1 CSP. Preto aj tento jednotlivý dôkaz bolo potrebné hodnotiť v súvislosti a v kontexte uvádzaných tvrdení žalobcu o spôsobe a čase vykonávania platieb, zmeny formy splácania peňažného vkladu tichého spoločníka, nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnostiam zapísaným na [REDAKOVANÉ] na základe kúpnej zmluvy z 31.8.2004 a v konečnom dôsledku na nezvládnutie dôkazného bremena žalobcu pri preukazovaní svojho tvrdenia o naplnení účinkov zmluvy o tichom spoločenstve z 27.7.2004.»

6. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie podľa § 420 písm. e) a f) a § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Sťažovateľ namietal, že v jeho veci rozhodoval nesprávne obsadený súd, keďže obchodnoprávny spor bol pridelený na prejednanie a rozhodnutie do občianskoprávnej agendy na okresnom súde, ako i na krajskom súde. Sťažovateľ v dovolaní tiež tvrdil, že rozhodnutia súdov oboch inštancií sú nepreskúmateľné, keďže zastával názor, že došlo k písomnej dohode o zmene formy splácania vkladu tichého spoločníka. Podľa sťažovateľa súdy vec nesprávne právne posúdili, keď v súvislosti so zánikom záväzku dohodou aplikovali § 570 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Odklon rozhodovania v otázke posúdenia poskytnutia vkladu tichého spoločníka v zmysle zmluvy o tichom spoločenstve odôvodnil poukazom na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 116/2005, 1 Obo 12/2008, 3 Obo 72/2003, 5 Obo 12/2007, 1 Obdo 7/2008, ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 777/2014, ale aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 23 Cdo 1733/2010, 32 Odo 340/2002.

7. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa podľa § 447 písm. c) CSP odmietol.

K otázke nesprávne obsadeného súdu najvyšší súd preskúmal, či vybraný senát v danej veci bol určený v súlade s rozvrhom práce. V tejto súvislosti sa najvyšší súd podrobne zaoberal rozvrhom práce krajského súdu na rok 2019, podľa ktorého „... ak bola vec zapísaná do nesprávne určeného súdneho registra, môže byť prevedená podľa pokynu predsedu súdu do správne určeného súdneho registra s novou spisovou značkou najneskôr do 30 dní odo dňa zapísania veci do pôvodného súdneho registra. Ak nedôjde v lehote podľa predchádzajúcej vety k prevodu veci do správne určeného súdneho registra, vec dokončí senát alebo samosudca podľa pôvodného pridelenia. Predseda senátu nemôže spis vrátiť priamo cez podateľňu a je povinný vzniesť námietku nesprávneho zápisu do súdneho registra predsedovi súdu najneskôr do 20 dní od zapísania veci do pôvodného registra, aby mohol predseda súdu alebo podľa jeho poverenia podpredseda súdu rozhodnúť o jej prevode do 30 dní odo dňa zapísania do pôvodného súdneho registra; inak vec prejedná senát/samosudca, ktorému vec pôvodne napadla.“. Najvyšší súd tiež poukázal, že

uvedenej časti rozvrhu práce krajského súdu zodpovedá aj § 152 ods. 7 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov. K tejto časti dovolania napokon najvyšší súd uviedol, že spor bol na súde prvej inštancie pridelený náhodným výberom do oddelenia „C“, a preto na krajskom súde bolo odvolanie sporových strán náhodným výberom pridelené do oddelenia „Co“. V tejto súvislosti najvyšší súd tiež konštatoval, že ani na okresnom súde, ani na krajskom súde nebola podaná žiadna reklamácia proti zaradeniu do súdneho registra. Napokon dovolací súd uzavrel, že spor bol súdom prvej inštancie i odvolacím súdom správne a kvalifikovane posudzovaný podľa príslušných právnych noriem obchodného práva.

8. Vo vzťahu k namietanému odôvodneniu rozsudku krajského súdu dovolací súd po preskúmaní spisu v napadnutom uznesení konštatoval, že *„Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vysporadúva so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že v konaní nebolo žalobcom preukázané naplnenie podmienok zmluvy o tichom spoločenstve medzi žalobcom ako tichým spoločníkom a žalovaným ako podnikateľom, pretože vychádzajúc z vykonaného dokazovania súdy nižších inštancií ustálili, že zo strany žalovaného ako podnikateľa nedošlo k vyplácaniu časti zisku a zároveň zo strany žalobcu ako tichého spoločníka nedošlo k plneniu titulom poskytnutia vkladu v zmysle zmluvy o tichom spoločenstve.“*. Rovnako dôsledne sa krajský súd vysporiadal s otázkou eventuálnej zmeny formy splácania vkladu. Najvyšší súd túto časť dovolania uzavrel tým, že *„súdy pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenuli vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností.“*. Napokon najvyšší súd poukázal na to, že v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie a je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

9. V časti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, kde sťažovateľ namietal, že sudy v otázke zániku záväzku dohodou nesprávne aplikovali ustanovenia Občianskeho zákonníka, najvyšší súd analyzoval svoje jednotlivé relevantné rozhodnutia, na ktoré sťažovateľ poukazoval v bodoch 43–47. Napokon najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uzavrel, že podľa jeho názoru sa odvolací súd neodklonil od podstaty všeobecných právnych záverov dovolacieho súdu, pretože svoje rozhodnutie založil na skutkovom zistení, že zo strany žalobcu ako tichého spoločníka nedošlo k plneniu z titulu poskytnutia vkladu v zmysle zmluvy o tichom spoločenstve, a zároveň, že medzi žalobcom a žalovaným nedošlo ani k písomnej dohode o zmene dohodnutých podmienok zmluvy o tichom spoločenstve, ktorou by sa dohodli na inom spôsobe (nie peňažnom) splácania peňažného vkladu tichého spoločníka. Najvyšší súd tiež zdôraznil, že na obchodné záväzkové vzťahy je možné okrem Obchodného zákonníka ako *lex specialis* aplikovať aj ustanovenia Občianskeho zákonníka ako *lex generalis*, ako to vyplýva z § 1 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa ustanovení Obchodného zákonníka, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva, t. j. podľa Občianskeho zákonníka.

II. Argumentácia sťažovateľa

10. Sťažovateľ porušenie základného práva na zákonného sudcu odôvodnil tým, že v jeho veci rozhodoval vecne nesprávne obsadený súd. V tejto súvislosti poukázal na to, že predseda senátu bol povinný vzniesť námietku nesprávneho zápisu do súdneho registra predsedovi súdu, čo sa však nestalo. Vo vzťahu k odôvodneniu uznesenia najvyššieho súdu sťažovateľ poukázal na jeho rozpor, keď najvyšší súd na jednej strane priznáva, že išlo o obchodnoprávny spor, a na strane druhej tvrdí, že bol správne pridelený do občianskoprávnej agendy.

11. V súvislosti s namietaným porušením práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces sťažovateľ kritizoval, že napriek jeho enormnej snahe neboli v konaní vykonané viaceré dôkazy. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti prezentoval presvedčenie, že k písomnej dohode o zmene formy splácania vkladu medzi ním ako tichým spoločníkom a žalovaným ako podnikateľom došlo, čo opätovne (tak ako v konaní pred všeobecnými súdmi) preukazoval existenciou účtovných dokladov. Krajskému súdu sťažovateľ vyčítal, *„že tento vôbec nereflektoval na vážne rozpory, ktoré v rámci vykonaného dokazovania prezentoval v konaní samotný žalovaný...“*. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práv najvyšším súdom sťažovateľ uviedol, že v odôvodnení napadnutého uznesenia nie sú žiadnym spôsobom uvádzané tvrdenia o opomenutých dôkazoch, ktoré sťažovateľ navrhoval v konaní vykonať.

12. Napokon sťažovateľ argumentoval, že krajský súd neprípustne posúdil záväzkový vzťah podľa § 570 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru sťažovateľa v zmysle § 327 a § 328 Obchodného zákonníka bolo možné sa dohodnúť na zmene spôsobu plnenia vkladu tichého spoločníka z peňažných prostriedkov na úhradu nákladov a investícií do nehnuteľnosti. V tejto súvislosti sťažovateľ uviedol: *„Na základe uvedených skutočností je zrejmé, že tak zo strany prvostupňového ako i odvolacieho súdu došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci (vo vzťahu k zmene záväzku), čo malo za následok, že sa odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, tak, ako to má na mysli ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.“*

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie o porušení práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté. Sťažovateľ tiež namieta porušenie práva na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 ústavy), čo odôvodňuje vecne nesprávnym obsadením okresného súdu a krajského súdu.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom krajského súdu:

14. V rámci predbežného prerokovania tejto časti ústavnej sťažnosti ústavný súd so zreteľom na sťažovateľom uplatnenú argumentáciu konštatuje, že ústavnú sťažnosť je potrebné v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej

republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie ústavným súdom.

15. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti predniesol argumenty totožné s námietkami uplatnenými v odvolacom, ale aj dovolacom konaní (najmä namietal, že neboli akceptované jeho návrhy na vykonanie dokazovania, ďalej nesprávnu aplikáciu Občianskeho zákonníka, nesprávne posúdenie otázky existencie zmluvy o tichom spoločenstve, neakceptovanie dôkazov o splatení vkladu).

16. Ústavný súd, poukazujúc na citované časti napadnutých rozhodnutí, konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení (hoci ním dovolanie sťažovateľa odmietol) všetkými relevantnými námietkami sťažovateľa podrobne a ústavne udržateľným spôsobom zaoberal.

17. Berúc do úvahy závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom opakovane predostiera argumenty, ktoré už boli najvyšším súdom riadne vyriešené, a teda v tomto bola právam sťažovateľa ústavnoprávna ochrana (čl. 127 ods. 1 ústavy) poskytnutá.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

18. Ústavnú sťažnosť v tejto časti je potrebné odmietnuť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, III. ÚS 198/2020).

19. Vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa, ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého posúdenie podmienok dovolacieho konania patrí do právomoci dovolacieho súdu (m. m. II. ÚS 324/2010, I. ÚS 593/2017).

20. Bez potreby opätovného citovania jednotlivých častí odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd ako súd dovolací v napadnutom uznesení jasne a zrozumiteľne vyjadril dôvody, pre ktoré dovolanie sťažovateľa odmietol. Z obsahu napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd preskúmal rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu a ich odôvodnenia v nadväznosti na sťažovateľom uplatnené dovolacie dôvody a tieto riadne vyhodnotil.

21. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (m. m. II. ÚS 465/2017).

22. V danom prípade sa najvyšší súd neodmietol zaoberať mimoriadnym opravným prostriedkom sťažovateľa, ktorým napadol rozsudok krajského súdu, jeho dovolanie riadne preskúmal, no keďže dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania nezistil, následne sformuloval svoj právny záver o neprípustnosti podaného mimoriadneho opravného prostriedku a rozhodol o ňom spôsobom, ktorý mu Civilný sporový poriadok prostredníctvom § 447 písm. c) vyslovene umožňuje.

23. Ústavný súd na základe uvedeného uzatvára, že právne závery v žiadnej z čiastkových častí napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nevykazujú znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010).

24. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ústavný súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že sťažovateľ zastúpený právnym zástupcom nevyužil možnosti poskytnuté mu Civilným sporovým poriadkom a otázku nesprávneho zaradenia sporu do súdneho registra žiadnym spôsobom neriešil ani v konaní pred okresným súdom, ani v rámci konania odvolacieho súdu. Kritika o zaradení do súdneho registra až v čase podania dovolania sa preto ústavnému súdu javí ako tendenčná. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti síce namieta porušenie svojich práv okrem iného aj tým, že všeobecné súdy nebrali ohľad na jeho argumenty a neposkytli mu odpovede na podstatné otázky, avšak on sám neakceptuje odôvodnenie napadnutých rozhodnutí (nie hodnotenie, ale samotné zodpovedanie otázok) a predostiera rovnakú argumentáciu naprieč celým konaním.

25. Keďže ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, ústavnú sťažnosť z dôvodov podľa § 56 ods. 2 písm. a) a g) zákona o ústavnom súde odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. apríla 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu